

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. MSK 137233/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2017, č. j. 22 A 95/2016 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10. 9. 2015, č. j SMO/32530/15/DSČ/Kru-BS, kterým byly zamítnuty námitky stěžovatele proti záznamu bodů do registru řidičů a provedené záznamy bodů byly potvrzeny.

[2] Podle krajského soudu se správní orgány dostatečně zabývaly podklady rozhodnými pro záznam bodů do registru řidičů, jejich kvalitou a zákonem požadovanými náležitostmi. Žalovaný správně vyhodnotil, že uvedené pokutové bloky byly způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (stěžovatele). Všechny pokutové bloky jsou srozumitelné, čitelné a splňují požadavek dostatečné individualizace skutku. Z údajů na nich obsažených je patrné, jakého jednání se žalobce dopustil, kdy a kde přestupek spáchal.

[3] V projednávané věci nelze uplatnit ani závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 -39. V tomto rozhodnutí soud uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů jsou formální a obsahové nedostatky pokutových bloků relevantními pouze tehdy, pokud jsou schopny zpochybnit způsobilost pokutových bloků být zákonnými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Stěžovatelem vznesené námitky však takové požadavky nenaplňují, a proto nemohou být relevantními důvody pro zrušení napadeného správního rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] V kasační stížnosti většinou jen zopakoval své žalobní námitky, aniž by přímo a konkrétně proti jednotlivým závěrům krajského soudu brojil.

[6] Znovu namítá, že i přes respektování specifického charakteru blokového řízení nelze omluvit nedostatky pokutových bloků, které ve svém důsledku způsobují, že tato rozhodnutí nenaplňují zákonem požadované náležitosti. Jimi jsou údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, dále by mělo být jasné, čeho se přestupce dopustil a jakou zákonnou povinnost svým jednáním porušil. Pokutové bloky ze dne 16. 3. 2015, dne 8. 9. 2014, dne 30. 10. 2013, dne 23. 8. 2013 a dne 8. 2. 2013 zákonné požadavky nesplňují, a proto nemohou být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (stěžovatele).

[7] Dále polemizuje se závěrem žalovaného, že svým podpisem na pokutovém bloku vyjádřil souhlas se správností rozhodnutí o spáchaném přestupku nebo s jeho projednáním ve zkráceném řízení. Není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal on jako přestupce namísto správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Stejně tak po něm nelze očekávat znalost práva, jíž je třeba k posouzení správnosti rozhodnutí a zhodnocení možností procesní obrany.

[8] Nakonec uvádí, že krajský soud pochybil tím, že „převzal chybný názor žalovaného“ (zřejmě ohledně neporušení zásady legitimního očekávání – pozn. soudu). Žalovaný se nevyjádřil k námitce stěžovatele, že se odklonil od své ustálené rozhodovací praxe. To dokládal rozhodnutími žalovaného ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. V těchto věcech totiž žalovaný hodnotil „kvalitu provedení jednotlivých rozhodnutí“ a posuzoval, zda pokutové bloky mohou být

způsobilým podkladem pro záznam v bodovém hodnocení řidiče. Výjimky ze zásady legitimního očekávání by měly být řádně odůvodněny, což žalovaný neučinil.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti, ani k návrhu na přiznání jejího odkladného účinku, nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení a předložení spisů přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Předně je třeba připomenout, že ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti většinou jen zopakoval námitky uplatněné v žalobě, aniž by konkrétně reagoval na závěry krajského soudu nebo s nimi polemizoval. Prakticky se zaměřil jen na výtky vůči postupu správních orgánů. Jeho argumentace se tak v podstatné části míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48, dle kterého: „[k]*asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu*“].

[14] Ze stran 4 a 5 napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se důkladně zabýval informacemi obsaženými na pokutových blocích a konstatoval, že splňují veškeré zákonné náležitosti. Dodal, že i zkratkovité formulace typu „pásy“ doplněné odkazem na příslušné ustanovení zákona jsou dostatečně určité, aby přestupek nemohl být zaměněn s jiným. To samé platí i o nedostatečné specifikaci zákonné povinnosti, kterou stěžovatel porušil (např. zkratka „§125c/1f3“ zcela jasně znamená „§ 125c odst. 1 písm. f bod 3“ zákona č. 361/2000 Sb.). Jestliže stěžovatel tyto žalobní námitky v kasační stížnosti opakuje, pomíjí věcné posouzení krajského soudu. Tento deficit je zřejmý u většiny kasačních námitek. I přes tuto skutečnost však není zcela znemožněna její projednatelnost.

[15] Jediná pasáž kasační stížnosti, kterou lze označit za polemiku se závěry krajského soudu, je obsažena v části III. Podle stěžovatele „je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě převzal chybný názor žalovaného“, že při jeho rozhodování nebyla neporušena zásada legitimního očekávání. Současně uvádí, že žalovaný se dostatečně nevyjádřil, z jakého důvodu se odklonil od své ustálené rozhodovací praxe. *De facto* tedy namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Nepřezkoumatelnost je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[17] Napadený rozsudek odpovídá požadavkům Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil.

[18] K tvrzenému pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nevypořádání se s jeho dřívějšími rozhodnutími (ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), krajský soud výslovně nic neuvedl. Dostatečně však zdůvodnil (viz str. 3 až 5 napadeného rozsudku), z jakého důvodu je přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a že pokutové bloky naplňují veškeré zákonné náležitosti, aby mohly být podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (stěžovatele).

[19] Povinnost posoudit všechny žalobní námitky totiž neznamená, že soud byl povinen reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit; důležité je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, či sp. zn. III. ÚS 961/09). Z těchto důvodů i implicitní vypořádání žalobní námitky krajským soudem je dostatečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[22] Vzhledem k tomu, že soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1, věta první, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů

od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu